

Generalforsamling Vejrumbro Fri

10. april 2018

Ledelsesberetning for 2017, Allan Boeskov, leder af Vejrumbro Fri

Indledning

Ét af de store danske hits på musikscenen i 2017 hedder slet og ret *2017*. Det er skrevet og sunget af vores efterhånden meget folkekære sanger og sangskriver Rasmus Seebach, der gennem nogle år nu har vundet fodfæste med sin egen kunstneriske karriere, så han ikke længere blot er søn af sin far, Tommy Seebach.

Sangen *2017* handler om, at Rasmus Seebach er blevet far i 2017; han har fået en lille søn. Men den handler også om den rejse, som Seebach har taget: Fra at være en ung fløs og en fri fugl, der slog sine folder i byens natteliv og gjorde præcis, som han havde lyst til. Over at møde sin kæreste og etablere sig sammen med hende. Til at blive far, at stifte en lille familie og dermed være forpligtiget resten af livet. Som et par linjer i omkvædet lyder: ”Og sådan blev 2 til 3 en dag i år 2017!”

Vejrum-Viskum Friskole har også engang bare været sig selv i årene 2000-2011. I 2011 indgik skolen så i et parforhold med en børnehave. Og på et tidspunkt kom vuggestuen til, så 2 blev til 3. Og så kunne det jo have været så smukt, hvis man kunne sige: ”Og sådan blev 2 til 3 en dag i år 2017.” Men her på matriklen skete det jo altså i 2015, at 2 blev til 3, da vuggestuen kom. Så analogien til Seebach holder desværre ikke helt. Til gengæld er jeg kommet i gang med min beretning.

Årets gang

Når jeg begynder min beretning med et lille kuriosum omkring Rasmus Seebach, så er det også en måde at komme i gang på. For det har ikke været særlig nemt at skrive beretning for 2017. Jeg har været her i lidt mere end 3 år. Og min plan var fra starten, at 2015 skulle have fokus på strukturering og udvikling af skolen. 2016 skulle have fokus på strukturering og udvikling af pædagogisk afdeling. Og 2017 skulle være et driftens år, hvor vi fandt vores plads i en ny organisering.

Men 2017 har ikke været et driftens år. Der er sket rigtig mange gode ting i 2017. Der er virkelig mange ting, der er lykkedes. Men 2017 har også været præget af interne udfordringer, sygemeldinger, snak og utryghed rundt i byen, en opsigelse, et dialogmøde og en efterfølgende kamp for at komme tilbage på sporet igen. Ovenikøbet ender 2017 så med et underskud på årets regnskabsmæssige resultat.

Det har ikke været nemt. Det har været megahårdt. For jer forældre. For bestyrelsen. For personalet. For os som ledelse. Jeg tror da, at vi er flere her i lokalet, der i løbet af 2017 har gjort os overvejelser omkring vores engagement i Vejrumbro Fri. Og der da været dage, hvor jeg har tænkt, at det hele er ved at ramle totalt.

Nu kan det godt være, at der er nogen af jer, der sidder og tænker: ”Hvad i alverden er det for en måde at lave ledelsesberetning på?! Det er da noget underligt noget!” Og det har I sådan set ret i.

Men jeg har en pointe. For der er ikke en eneste medarbejder, der har sagt op på den her baggrund. Ledelsen står her endnu. Der er ikke et eneste barn, der er blevet flyttet på den her baggrund. Og bestyrelsen er intakt. Og hvordan pokker kan det være? Hvordan pokker kan det være, at der efter en periode med så mange brydninger stadig ikke er nogen, der siger farvel og tak?

I min optik skyldes det, at det har betydning. Vejrumbro Fri betyder noget. Vejrumbro Fri betyder noget for forældrene, for personalet, for børnene, for ledelsen, for bestyrelsen, for de frivillige – for alle os, der har vores gang her.

Henrik Sommer, forstander på den efterskole, jeg gik på i 9. og 10. klasse sagde altid: ”Ligeegyldighed er det værste, der findes. Når først ligeegyldigheden kommer ind i billedet, går det ad helvede til.”

Steffen Brandt fra tv-2 synger i ”Vi er verden” fra pladen *Rigtige mænd* fra 1985: ”Vi føler ingen smerte. Vi føler intet had. Det er elendighed for alvor: At være ligeglad”

Eller endnu mere sat på spidsen: Forfatteren Janne Teller lader i bogen *Intet* fra 2000 Pierre Anthon i 7. klasse sige: ”Der er intet, der betyder noget, det har jeg vidst i lang tid. Så det er ikke værd at gøre noget, det har jeg lige fundet ud af.” De jævnaldrende børn i byen bliver så panikslagne over Pierre Anthon insisterer på, at intet har betydning, at de vælger at lave en bunke af alle de ting, der har betydning. Det begynder med en noget legetøj, nogle bøger og andre småting. Det kører så lidt af sporet med et kæledyr, den lokale kirkes krucifiks, en pegefinger og en mødom.

Pointen med alt det her omkring ligeegyldighed og betydning er: Det er godt, at tingene har betydning. Det er godt, at vi alle sammen har holdninger. Det er godt, at vi har nogle værdier, som vi står på og tror på, og som er udgangspunktet for vores holdninger og handlinger. Og hvor værdier og holdninger er, brydes meninger også. Og hvor meninger brydes, opstår uenigheder. Og det er altså fint nok. Det viser, at vi er i live. Det viser, at vi vil noget. Det viser, at tingene har betydning. Tænk, hvis jeg stod her og sagde: ”Vi har besluttet at lukke Vejrumbro Fri” – og I så bare trak på skuldrene og var ligeglade. Se, dét ville være forfærdeligt. ” Det er elendighed for alvor: At være ligeglad”.

Vejrumbro Fri har betydning for os alle sammen. Og derfor kan vi blive uenige på kryds og tværs. Det vigtigste er så, at vi kan gå i dialog. Og at vi kan lande konflikterne. Ikke nødvendigvis ved at blive enige. Men ved at respektere de divergerende holdninger. Måske sluge en kamel eller to. Og så kigge hinanden i øjnene. Og komme videre. Ligesom vi har gjort igen og igen. Vi gør alle sammen vores bedste. Og vi gør det til Vejrumbro Fris bedste.

Det kan være, at nogen af jer sidder og tænker: ”Hvad er det manden snakker om? Vi har slet ikke opdaget, at der har været den her krisestemning.” Og det er faktisk rigtig fint. For på trods af alt det her er det stadig lykkedes at lave et kanon år for børnene på Vejrumbro Fri – både i vuggestue, børnehave og skole – både i dagligdagen og i en lang perlerække af spændende arrangementer. Jeg siger ikke, at ingen børn har fornemmet en misstemning hist og her. Jeg siger, at det i det store hele alligevel er lykkedes at lave et fantastisk 2017 for børnene.

Jeg vil ikke nævne hele hverdagsstrukturen og alle arrangementerne. Men jeg vil fremhæve to begivenheder, hvor jeg i dén synes, at vi med bravur satte punktum for 2017:

Den første er Lucia-festen i midten af december. Der var mere end 200 deltagere. Så de fleste af jer var med. Der var fest og glæde og god stemning med spise, drikke, amr. lotteri, æbleskiver osv. osv. Og så var der et forrygende optog og en fantastisk optræden af jeres børn.

Den anden begivenhed var sidste åbningsdag før juleferien i slutningen af december. Det startede med fælles fakkeltog op til kirken. Her lavede Søren, vores præst, en lille andagt, og vi sang nogle julesange sammen. Så fakkeltog tilbage til Vejrumbro Fri. Dernæst hygge rundt omkring i afdelingerne. Og så en kulinarisk fællesoplevelse med julefrokost for alle i huset, tilberedt af vores skønne frivillige kræfter + John. Det hele sluttede med, at vi i kor skrålede ”Ferie, ferie, ferie”, inden huset lukkede ned til juleferie.

Mens jeg står og beskriver det her, får jeg næsten kuldegysninger. Og det, der gyser mig, er betydning. Det her, det har så stor betydning. Og det er så kæmpestor en gave, vi giver hinanden. Og ikke mindst: Vi sammen giver jeres børn.

Det er det, der skal være punktum for denne del af min beretning for 2017: Vejrumbro Fri har betydning. Det er derfor, det lykkes igen og igen. Tillykke med det!

Personale

Jeg vil lige give et kort rids over, hvem vi på personalefronten har sagt farvel og goddag til i 2017. Jeg nævner kun de faste stillinger.

Farvel:

- Juni: Lotte Sieg, lærer. Ansat siden september 2014.
- September: Sanne Søndergaard, pædagog. Ansat her i huset siden marts 2011.

Et hurtigt goddag og farvel:

- August: Jonas Lilleskov.

Goddag:

- August: Anna Jensen, lærer.
- Gweneth Greenwood ansat i 2017 med virkning 1. januar 2018

Vikar:

- Marts: Goddag til Sonja Villekjær, pædagogmedhjælper.

Afslutning

Jeg nærmer mig afslutningen. Og jeg vil slutte denne beretning samme sted, som jeg begyndte den; nemlig med Rasmus Seebach.

Mit absolutte højdepunkt på ugen er fredagssangen fredag over middag. Så mødes vi alle sammen i aulaen: Vuggestuebørnene (dem, der er vågne), børnehavebørnene, skolebørnene og alle vi voksne og sammen runder ugen af og skyder weekenden i gang. I skal tillade jer at komme forbi og være med, hvis I en fredag har mulighed for det; det er kl. 12.20.

Når jeg er i ekstra godt humør, så sætter jeg Rasmus Seebachs "Øde ø" på programmet. Og så synger børnene simpelthen, så taget letter.

Det er blevet sådan lidt af en programerklæring for Vejrumbro Fri. Og det er det ikke mindst på grund af omkvædet:

"Jeg ved at vi to kan gå igennem ild og vand
Og jeg vil elske dig til verdens ende
De sagde det vil' gå galt for os
Stik imod alle odds
Der står vi her, baby, langt om længe
Er det stadig dig og mig "

Det kan godt ske, at det er imod alle odds. Og det kan godt ske, at det ikke burde kunne lade sig gøre. Men Vejrumbro Fri står her stadigvæk. Og vi står her med det punktum for 2017, som jeg beskrev før i form af Lucia-fest og juleafslutning. Og vi står her med en stor artikel i Viborg Stifts Folkeblad af Jakob Torup Thomsen, som beskriver Vejrumbro Fri som en humlebi, der ikke burde kunne flyve ... men den gør det alligevel. Og det gør den, fordi det har *betydning!*

Tak for ordet!